

בריאת מציאות מתוקנת מאת מירב אסיא בברכת הודיה לקדוש ברוך הוא על התגלות שיעור שלישי - איך יודעים מה לתקן?

תקופה מאוד ארוכה אני נתקלת באותו דבר, חברות שכועסות עליי שאין לי זמן להיפגש איתן, בכל פעם החברות משתנות אבל התלונות לא, זה נמשך כבר קרוב לארבע שנים בערך אותו זמן שעזבתי את ההוראה ודווקא אז "התפנה" לי זמן לפגוש חברות, בזמן הזה החברות מתחלפות והתלונות לא, בהתחלה הייתי ממש מנסה להסביר את הבחירות שלי "תביני אני בונה עסק חדש" (אז לא ידעתי שאני בעצם בונה זהות מחודשת...)

אחר כך זה התחלף בטיעונים אחרים כמו "מה את רוצה שאעשה אני ממש עמוסה" (נכון, השלב הזה של בנייה מחודשת הוא שלב של הוצאת הישן וזה שלב שיוצר המון עומס בנפש, אבל לא ממש הבנתי את זה אז...)

בשלב מסויים התחלתי לכעוס, "איך הן לא רואות אותי, את התהליך שלי, את מי שאני עכשיו ומי שאני רוצה להיות? ברור, איך אפשר לראות את מה שאתה עצמך לא יודע?"

כמה פעמים הייתם בתוך מסע מתמשך לעבר גילוי חדש ובעצמכם לא ידעתם לאן אתם הולכים? לא הבנתם את הבחירות שלכם, היו רגעים אפילו שעניתם מתוך כעס, תסכול וייאוש כי יכולתם לראות רק את החסר בדיוק כמו שהסביבה ראתה את התוצאה הנגלית כמו אין זמן להיפגש עם חברים או שרואים שאין אהבה או אין זוגיות או אין תכלית או משמעות לחיים.....

השלב הזה שהוא שלב ביניים הוא שלב מאוד מסוכן, כי זה שלב שהאדם עצמו עוד לא מודע לתיקונים ועל מנת להתמודד עם עצמו הוא פשוט זורק מעליו כמו כדורי אש את כל מה שיש לו בתוך הנפש

זה כמו לעשות סדר בבגדים ופשוט לזרוק את כל הארון החוצה ועוד לצעוק על הבעל אין לי מה ללבוש בגלל שאתה לא קונה לי, ואפילו להאשים את עצמך כי אין לך מה ללבוש כי שמנת! בשלב הזה מאוד קשה לראות את התוצאה הרצויה אף אחת שאין לה עכשיו מה ללבוש ברגע הזה וזה מה שהיא רואה מול המראה לא תעצור ותדמיין את הדמות העתידית הנשקפת מול המראה, בשלב הזה בדרך כלל אנחנו מאשימים את המראה, את זו שמשקפת את המציאות הנוכחית,

כך גם התיקונים שלנו
החיים הם ארון הבגדים
הסביבה הם המראה
והדמות הנשקפת שם היא אני העכשווית
על מנת ליצור מציאות מתוקנת יש ללמוד לצאת מהמצב הזה שנוצר שקוראים לו "אין" אני השמנה זה העדר רזון
אני החולה זה העדר בריאות
אני העצבנים זה העדר שלוה
אני הקנאית זה העדר זהות וביטחון עצמי

רק תהליך או הבנה או הפנמה של החסר יאפשרו ליצור את המציאות המתוקנת כמו שאנחנו רוצים לפגוש, כשאנחנו כועסים על אני השמנה במראה זה בעצם החלק שידוע שיש לאני הזאת יכולת גם להיות רזה, האשמה של הסביבה זאת בעצם בריחה שוב ושוב מהבעיות שנוצרו בחיים שלנו, שהם בעצם התיקונים, ההזדמנויות להיות אנחנו במיטבנו, אנחנו המוגשמים כמו שאנחנו רוצים!

התיקון מוצפן בתוך הכאב, ככל שבורחים עמוק יותר הכאב חזק יותר, כמו להיות קשור ככל שתפעילו יותר כוח התנגדות לקשר הקשר יהפוך להיות כואב יותר

ומהודק יותר, הרפיייה של המצב רק היא יכולה לגרום לשינוי תודעה, ליצירת מציאות חדשה, רצויה, הכאב – רגש- מחשבה הם רק הכפתורים של השינוי שהנשמה רוצה להשיג, השינוי מתחיל להתרחש כשעוצרים את מחול האשמות ולוקחים **אחריות**, ההחלטה המודעת חייבת להכיל שני סעיפים

1. לא מאשימים אחרים

2. לא מאשימים את עצמנו

לאל התמדה על שני הסעיפים הללו ניצור קורבנות, כשאנחנו תוקפים אותנו או אחרים בשני המצבים אנחנו יוצרים תחושת קורבנות

קראו שוב את המשפט הזה! **לא להאשים את עצמי, לא להאשים את**

הסביבה!

כאשר משהו מציק לנו ללא הרף כמו שעון מעורר שלא מפסיק להרעיש עד שנעצור אותו זה הזמן להיכנס פנימה ולבחון האם יש פה תיקון? ומה התיקון הזה? השעון המעורר הוא לא התיקון, אם נזרוק אותו על הקיר כשהוא מפריע לנו לישון המשימה שחיכתה לנו מחוץ לדלת לא תעלם....

דרך הזיהוי של התיקון היא ראשית ללמוד להקשיב לשעון הזה, לשמוע מה יש לו להגיד לנו, לא על עצמנו ברמת הזהות שלנו כמו שהרבה מאוד אנשים חושבים שאם מישהו אומר לנו "את פשוט נוראית במה שאת עושה תפסיקי את זה" זה לא התיקון, זאת רק תזכורת לחלק פנימי עמוק במהות הפנימית, הנשמתית שלנו שבאה לכאן לחיות את החיים שוב, הנשמה בחרה לרדת לכאן על מנת לעשות "מבחן חוזר" הבעיה שהיא נכשלת שוב ושוב באותו מבחן, כי היא לא מצליחה להבין מה המבחן

שוב אנחנו נכשלים במבחן הסלחנות

במבחן ההתמדה

במבחן האמונה

במבחן הכרת התודה

במבחן החמלה

ועוד מבחנים שאנחנו לא עוברים אם במשך תקופת חיים שלמה אנחנו כועסים על ההורים שלנו שהם כזכור רק שעון מעורר לעצמנו, אז אם האשמתי אותם איך התקדמתי בתיקון?

או שנכעס על עצמנו, כי אנחנו לא מגשימים את עצמנו, אין לנו את מה שאנחנו חושבים שאנחנו רוצים ואז אנחנו שוב נכשלים, באותו מבחן של הרצון המהותי הפנימי והבסיסי – **להעניק משמעות לחיים! להעניק אהבה לאחרים! להשפיע!** ואם תחברו בשלב הזה את כל השיעורים יחד, את כל מה שכבר למדתם, ואת כל מה שכבר הבנתם מהשיעורים הקודמים, **הכל אבל הכל נמצא בפנים, הכל למענכם ובשבילכם!** זאת כמעט מציאות בלתי נתפסת להבנה, מתי היא קשה להבנה

וליישום? כאשר השליחים ממשיכים להגיע! כאשר שוכחים שפקק הוא תזכורת לשליטה על כעסים וללמד אותנו לבחור לראות את העצירה כהזדמנות לעשיית סדר, כאשר הילדים בבית צורחים והולכים מכות ואנחנו נכנסים לסוג של ייאוש מהגידול שלהם אנחנו שוכחים שגם הם שעון מעורר לסדר פנימי, החיים הם השעון המעורר הכי גדול של האנושות

והשעון הזה לא מפסיק לצלצל אפילו לא לשנייה!

בחוץ אין שום דבר שלא שייך אליכם בצורה כזאת או אחרת בדרגה כזו או אחרת של תודעה שבה אתם נמצאים עכשיו, הכל קשור אליכם, אליי, אל העולם כולו כי הכל קשור לשורש התיקונים כולם **לגן העדן**, לבראשית, למקום ממנו הכל התחיל, אנרגיית ההתחלה נמשכת ברצף קוונטי מאז ועד היום, המציאות לא שונתה

בשום שלב, פשוט כל פעם לוקחים את אותו סרט בדיוק, עם אותו המסר, עם אותו הרעיון, אותו במאי רק מחליפים את השחקנים, משנים להם את הטקסט קצת ואפילו לפעמים משנים להם את הסדר הטובה הופכת לרעה, הרעה הופכת לכלב, הכלב הופך חתול החתול לאבן וכך הלאה.....
אי אפשר לעשות הפרדה בין הקיום שלנו היום, הדבר היחיד שנסתם זה הזיכרון של החוויה על מנת לא ליצור תסכול ולאפשר לנו שוב ושוב להצליח במבחן, ליצור חוויה מתקנת מי מצליח?

מי שמוכן ומזומן לראות ולהבין את החיים כך בדיוק כך ולא אחרת.

אנחנו חווים את כל התיקונים כבר מאז בריאת העולם התיקון מגיע על ידי שליחים שמספרים לנו סיפור ואנחנו צריכים להבין את הסיפור, להבין את השורש של התיקון, איך עושים את זה? לומדים להפריד באופן מיידי בין הרגש לבין הזהות ובין התיקון לבין המקרה

אם לא נצליח לזכור שהשליח הוא רק שחקן, ניפגע זה כמו לקחת באופן אישי סרט קולנוע ולהחליט שעכשיו הגיבור של הסרט פגע בי במציאות שלי למרות שהוא אפילו לא מכיר אותי.....

בנוסף, מפרידים את הזהות העצמית מהתיקון! אני לא התיקון! אנחנו לומדים לשנות, לקחת אחריות, להפוך את החוויה מאין ליש דרך התבוננות מהמקום הכי עמוק בנפש

ככל שנלמד להפריד את החלקים האלה יותר מהר נצליח יותר מהר ליצור ניסים ולחיות חיים טובים, אם אנחנו נתקעים בסרט שאנחנו רואים ולמשל לא אוהבים משהו בסרט ואז אנחנו כועסים על מקרין הסרט שם למעלה, ולא רק עלינו גם על הבמאי של הסרט וכל זה כי ראינו משהו שלא מצא חן בעינינו, כי זה לא התאים למציאות שחשבנו שאנחנו רוצים לחיות, כאילו הסרט הוא החיים, הוא האמת וזה בסך הכל סרט...

במקום לשאול מה בסצנה הזאת הקפיץ אותי?? מה גרם לי לכעוס כל כך? או לשנוא? או לפחד? מה השורש? ואני מזכירה השורש רחוק מאתנו שנות אור.... שוב, וחשוב מאוד להפנים את החלק הזה! על מנת לזהות חייבים לנקות כל אשמה מהשליח או ממכם כי אז לא נצליח, כשאנחנו מאשימים את עצמנו אנחנו בעצם מעניקים לסוהרים שלנו חיים, תוקף וממשות, אנחנו מעמיקים את הבור של האין, של החסר, של כל מה שלא מתקיים בחיים שלנו, הרגש משתולל כמו צינור של מים פתוח וזה יוצר כאב עצום! אנחנו חייבים לזכור לדון ולשחרר את מקריני הסרט בדיוק כמו שכתב רבי נחמן ב"אזמרה" "לדון כל אחד לכף זכות" וזאת למה? לשליח, לשחקן יש משימה שאותה אנחנו בכלל לא יודעים במיוחד בגלל דרגות התודעה שלנו, זה כמו ללכת לילד בגן ולהתחיל ללמד אותו את ההרכב הכימי של הצבע האדום, הוא לא יבין את זה עדיין!
השחקן הוא המתנה הכי מופלאה שיכולנו לקבל, ויש מתנות קטנות שכדאי לפתוח מאשר מתנות גדולות שיכולות לנפץ את הקיום שלנו.

הרבה פעמים מנסים להבין, לשלוט בסיטואציה, במקרה כזה אנחנו מפספסים את המהות, אנחנו לא נצליח כך להבין מהו התיקון ומדוע הוא הגיע, אנחנו לא באמת מבינים את העולם ולמה כל דבר קורה ככה, אנחנו כל כך רוצים משהו ולא משיגים את הרצון שלנו ואולי אנחנו לא יודעים את האמת? אנחנו לא יודעים לראות לרחוק, אנחנו יודעים לראות את הכאן ועכשיו, רק את מה שיש פה, אנחנו לא מבינים את כל הסרט כי לא כתבנו אותו..... אנחנו מסוגלים לראות את היאוש, את בורות החסר, מאוד קשה לראות את המלאות, תחשבו על כל תחום בחיים שלכם כשרציתם כל כך משהו הכי קשה להגיש יד ולקטוף משהו שעוד לא קיים... כמו

אישה שמודדת בגדים ואין לה מה ללבוש והיא מרגישה שמנה, רואה את עצמה, יודעת שהיא שמנה לא תצליח באותו רגע להושיט יד לרזון... זה כמעט בלתי אפשרי אלה אם נבין, נגלה ונתחבר למהות האמיתית של יצירת התיקונים דרך החסר, דרך שעון המעורר ועדיף כשהוא ממש קטן לפני שהוא צורח ללא הרף.

זה כמו ללכת לראות סרט, בפעם הראשונה ממש נהנים מהסרט, יוצאים עם מגוון של רגשות, ואז אחרי חודש יוצא שיש שוב הקרנה של הסרט, מחליטים לראות אותו שוב והפעם כבר נדמה שרואים פרטים אחרים, יש איזה שהיא חוכמה שלא הייתה בפעם הראשונה, יותר מזה הפעם הכל צפוי אז כבר מתמקדים בפרטים אחרים, אולי פחות חשובים, ומה היה קורה אם הייתם רואים את הסרט במקרה אחרי חמש שנים? יכול להיות שברגעים הראשונים בכלל לא תזכרו שראיתם את הסרט הזה בעבר, ועם הזמן תזכרו, אולי יישאר רק הרגש או רק החוויה....

ככה בדיוק התיקונים שלנו שחוזרים על עצמם גורמים לנו להרגיש את העוצמה של התיקון וכך גם הסרט שמוקרן על מסך הקולנוע שמעיר בתוכנו את הרגשות שלנו, השחקנים הם לא התיקון שלנו, גם לא הסרט אפילו לא הרגש שהוא עורר..... התיקון הוא השורש של כל השורשים, הפעם הראשונה שזה כבר קרה, שהוא מופרד לגמרי ממי שאנחנו עכשיו, זה חלק מאוד עמוק בשורש שלנו, שמכוסה בהמון הפרעות, רעש, לכלוך מיותר, על מנת לחשוף את הזהות האמיתית שלנו את ההווה שלנו, את מי שבאנו להיות פה, התכלית שלנו אפשר רק דרך ניקוי כל התיקונים כולם והפיכת התיקון החסר שנוצר על מנת שנמלא את החלל הפנימי באור וכך נגיע למהות הרצון הפנימית והעמוקה שלנו.

לסיכום,

ברגע שנדע להפריד את השחקן מהתיקון נלמד לשלוט בסוהר ואז נהיה מסוגלים לראות רק את ה**תיקון** שהוא בעצם החלק שמסתיר את ה**הווה הפנימית** שהיא האלוהות כמו למשל התיקון של ה**נטישה** של חווה ואדם הוא בעצם תחושת הבדידות שחווים כל בני האדם שהיא תחושת הנפרדות שאם נהפוך אותה ל**רצון** פנימי היא תהפוך בעצם לאהבה

אחרי ההפרדה בין השחקן לבין הרגש מתחיל לבצבץ התיקון זהו שלב הזיהוי אחרי שאנחנו מגלים את התיקון אנחנו בעצם מנקים את כל מה שיש סביבו עד רמת השורש אחרי שלב הניקוי אנחנו הופכים את מה שאין לנו למה שהיינו רוצים שיהיה "ליצור יש מאין" וכך אנחנו מתחברים אל המהות הפנימית שלנו, אל ההווה הפנימית.

שלב לקיחת **האחריות** –
שלב זה הוא מאוד חשוב בתהליך
ראשית, חשוב להבין על מה לוקחים אחריות?
בואו נחזור לשורש, לסיפור אדם וחווה, כאשר בורא עולם פנה לחווה ושאל אותה
”מה עשיתו?”
מדוע היא בעצם האשימה את אדם?
הבושה שהיא חוותה באותו רגע העידה על הניתוק שהיה באותו רגע מבורא עולם,
כי אם היה חיבור היא לא הייתה מרגישה בושה, כמה פעמים בחיים שלכן קרה
שעשיתן טעות וכן שיתפתן מישהו קרוב?
הנפרדות הזאת שהיא חשה אז היא אותה תחושת נפרדות שחשים כאשר יש
תיקון, כאשר בעצם עומדים מול חוסר האמת, כי האמת היא הפנימיות היא
מוסתרת בתוך החיצוניות.

כמה עקרונות לסיכום אשר יהפכו את הלימוד להבנה

1. ידיעה ברורה שבורא עולם עושה הכל למען ההתפתחות שלנו.
2. הכל מגיע מהרמות הגבוהות של הנשמה, מתוך החלק האלוהי שקיים אצל כל אחד ואחת מאתנו, זה החלק שקוראים לו בשם **הווייה**, החלק המואר והנוצץ שיכול להתגשם במציאות הפיזית שלנו, הוא בעצם התכלית שלנו שהיא נקייה מכל חטא ועוון והרצון שלנו להתחבר אליה ולכן כל עוד ישנו ניתוק בנינו לבינה אנחנו חשים נפרדות, כאב וגעגוע מתמשך.
3. רגשות הם תזכורת להיפרדות שלנו מהווייה שלנו, מהמקור, מהחלק האלוהי שלנו.
4. החיפוש המתמיד אחרי האמת הוא הרצון לגלות ולמצוא את שורש התיקון על מנת שנהיה מסוגלים להשיב את רסיסי האור אל המקור ובכך לחיות חיים מתוקנים מלאי שמחה, אושר, התרגשות, בריאות, הנאה והשפעה.
5. אנחנו מזהים את התיקון בקלות כשאנחנו מקשיבים לרגשות שלנו, הם מכוונים אותנו אל התיקון לפי הקצב והעוצמה שלהם
6. התיקון הראשון הוא להיות באמת פנימית.

